

З першої спроби вступила до Київського університету культури й блискуче закінчила його. Стала аспіранткою, захистила кандидатську дисертацію. Разом із чоловіком створили ансамбль акордеоністів, який залюбки виконує народну й сучасну музику

Відзнаки

2000 р. – переможці музично-сімейного фестивалю «Мелодія двох сердець».

2001 р. – лауреати Міжнародного фестивалю мистецтв на Кіпрі.

2002 р. – лауреати Першого Всеукраїнського конкурсу артистів естради.

2003 р. – лауреати першої премії Міжнародного фестивалю акордеоністів у Італії.

Наукові праці

Саїк, Г. Ф. Емоційно-естетичні переживання музики через формування виконавської майстерності студентів [Текст] // Наука і сучасність. – 2000. - № 22. – С. 115-125.

Саїк, Г. Ф. Формування виконавської майстерності у студентів на основі активізації емоційно-естетичного переживання музики [Електронний ресурс] : автореферат дисертації канд. пед. наук // Dissertation. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://dissertation.com.ua/node/645116>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Про музикантів

Вадіс, Олександр. Перший Всеукраїнський конкурс артистів естради завершив роботу [Електронний ресурс] // Укрінформ. - Електрон. текст. - Режим доступу:

<http://photo.ukrinform.ua/ukr/current/photo.php?id=43725>, вільний (дата звернення: 30.01.2002). – Назва з екрана. – Мова укр.

Делімарська, Тетяна.

Акордеоністи-віртуози - студенти та викладачі Київського національного університету культури і мистецтв стали лауреатами Міжнародного конкурсу, що проходив в Італії [Електронний ресурс] // Укрінформ. - Електрон. текст. - Режим доступу: https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/99024-akordeonsti_vrtuozii__studenti_ta_vikladach_kivskogo_natsionalnogo_universitetu_kulturi_mistetstv_stali_laureatami_mgnarodnogo_konkursu_shcho_prohodiv_v_tal_77338.html, вільний (дата звернення: 20.09.2002). – Назва з екрана. – Мова укр.

Кульова, Віра. Сімейний дует [Електронний ресурс] // Хрещатик. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://www.kreschatic.kiev.ua/ua/2428/art/17223.html>, вільний (дата звернення: 20.02.2004). – Назва з екрана. – Мова укр.

Контактна інформація

Адреса:

м. Київ, вул. Жукова, 22

Телефон:

(044)518-52-41

e-mail:

library119@ukr.net

веб-сторінка:

<http://desnabib/kiev.ua>

Пам'ятка підготовлена за матеріалами інтернет-ресурсів

Централізована бібліотечна система Деснянського району
м. Києва
Бібліотека № 119 для дітей

Серія «Творчі діячі Деснянського району»

**Галина та Ігор
Саїки**
акордеоністи

Пам'ятка

Київ – 2017

Шановні читачі!

Довашої уваги пропонується пам'ятка, присвячена сімейному дуету акордеоністів Галині та Ігорю Саїкам, з циклу «Творчі діячі Деснянського району».

Галина та Ігор Саїки – дует акордеоністів «Ретро», відомий не тільки в Україні, а й за її межами.

На початку **2000-х років** Галина працювала завідувачем кафедри інструментальної музики, заступником декана факультету музичного мистецтва Київського національного університету культури та мистецтв, а Ігор — викладачем основ джазової імпровізації у цьому вузі. Дует Саїків є лауреатом численних конкурсів естради.

Земляка впізнала по... акордах

До Києва Саїки приїхали із Західної України. Обоє закінчили Ужгородське музичне училище. Навіть педагога мали одного. Щоправда, коли Галина приїхала до Ужгорода, Ігор уже був студентом Київської консерваторії. Однак Олександр Дулішкович щоразу згадував хлопця. Отож дівчина мріяла почути гру “того неперевершеного учня, генія”.

І ось одного разу, вже коли навчалася в Київському інституті культури і, як завжди, з друзями відвідала консерваторію, побачила парубійка з таким самим акордеоном, як і в неї. “Ти Ігор Саїк!”— випалила одним духом, почувши неповторні акорди. Той здивувався, а потім... закохався в чорнооку землячку.

Дует “Ретро” склався з легкої руки викладачки Тамари Мурзіної. Коли в родині з’явився синок, молодій мамі нелегко було справлятися з навчанням. Отож професор запропонувала виконати програму вдвох.

Прослухавши їх, сказала: “Маєте бути разом не лише в житті, а й на сцені”. Відтоді завжди разом. У парі грають мелодії Володимира Зубицького, Астора П’яццолі та інших композиторів.

Його батько-лісник влаштовував змагання, хто швидше підбере мелодію, почуту по радіо...

Ігор народився в сім’ї працівника Державного закарпатського заповідника, де вельми любили пісню. Батько-лісник навіть влаштовував змагання між синами: хто швидше підбере на слух мелодію, почуту по радіо чи на концерті. Для цього придбав фортепіано за чималеньку, як на ті часи, суму — чотириста доларів. Згодом купили ще й скрипку для брата. Ігор чотири роки вправлявся на піаніно, та захопився акордеоном. За дві зими освоїв шкільну програму й вступив до училища. Довелося батькові їхати в столицю по інструмент.

Син винагородив батьківське зусилля, блискуче закінчивши училище. Збирався вступати до Київської консерваторії, вже й квиток мав у кишені. Та на другий день після випускного призвали в армію. З мрією довелося попрощатися на три роки служби в морфлоті. Там обдарованого солдата запросили у військовий ансамбль “Волна”. Тоді їхній колектив на телеконкурсі “Когда поют солдаты” зайняв перше місце. Ігор пригадує кумедний випадок з тих часів: коли музичний супровід до передачі вже записали й залишилося тільки імітувати гру, захворів саксофоніст. Його роль випала Саїкові. Спробував щось зобразити, певно, вийшло непогано, бо

показали його на екрані кілька разів. Після цього посипалися листи — знайомі дивувалися: “Ти граєш ще й на саксофоні?”

З ансамблем об’їздив півсвіту — Куба, Болгарія, Німеччина, Польща, Чехословаччина, Угорщина, Лівія, Сірія, Алжир...

Після демобілізації став студентом Київської консерваторії імені Петра Чайковського.

...а її тато подарував на шестиліття акордеончик. Для забави

Галинина батьківщина — село Верхні Ворота, поблизу Воловця, що на Івано-Франківщині. В її родині теж шанували пісню, і тато шестирічній доні подарував... іграшковий акордеончик. Мовляв, хай дитя бавиться. Нині це сімейна реліквія. Скільки юних музик грало на ньому! Скільки різдвяних вертепів відходили! Проводили пастухів на полонину, зустрічали отари восени...

Дівчинка не розлучалася з іграшкою. Зрештою віддали її в місцеву музичну школу. Потім в Ужгороді пройшла вишкіл знаменитого педагога Олександра Дулішковича. Він і порадив Галині продовжити освіту. Батьки не хотіли відпускати одначку до Києва. Та Галя все ж таки поїхала з важезним інструментом на плечах. Удома потай надіялися: не вступить, повернеться назад. Однак випускниця Ужгородського музичного училища, маючи на руках червоний диплом, здолала рубіж, який відокремлює абітурієнта від студента

